

XXIV. évf. 10. szám
2012. október

Genfest Magyarországon
Események, beszámolók

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

genfest 2012
let's bridge

www.ujvaros.eu

A hit éve
Új evangelizáció

Értékek és érdekek
Teens4unity nyáron

Közéleti kiadvány –
ISSN 0865-0829

www.ujvaros.eu

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztos@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felölös szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp
Katalin

Mostani számunk munkatársai:
Bakacsi Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:

Innova-Print Kft. Budapest
Felölös vezető: Komornik Ferenc

Terjesztő: Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2012-re: 4900 Ft

Külföldre: 35 euró
Támogatói előfizetés: 10000 Ft

Címlapfotó: Domenico Salmasso
Hátlapfotó: Papp Gábor

EGY KISEBB CSODA

A Szent István Bazilika előtti vásárnapi mise után az volt bennem, hogy most mindjárt vége a Genfestnek, ezért nagyon jó lenne, ha el tudnék búcsúzni azoktól, akiket ismerek, vagy a napokban megismertem. Viszont lehetetlennek tűnt a tömegben körögni, és őket keresni, ráadásul volt még egy-két dolog a mise után, amiben segítséget ígértem. Úgy határoztam, hogy a jelen pillanatra koncentrálok, azokat fogom szeretni, akik éppen mellettem vannak, és nem gondolok arra, hogy kivel szeretnék találkozni. Ekkor hívott fel az egyik barátom, hogy kísérek ki egy koreai csoportot a reptérre. Tudtam, hogy így már az esélye is megszűnik, hogy összefussak valakivel, de egy nagy szabadsággal mondtam igent. Szinte hihetetlen, ami történt... Istennek van humora! Amíg segítettém bevásárolni a koreaiaknak, és elkísértem őket a metróig, egymás után belebotlottam abba a 10-15 emberbe, akikkel akartam egy pár szót váltani. Utólag tényleg csodaszámba ment, mert még ha átgondolom, se tudnék olyan valakit mondani, aki nagyon kimaradt. Végső poénként a reptéren összetalálkoztam egy utolsó üdvözlésre a rendezvény összes római szervezőjével. Nagy boldogságot jelentett, annyira tapintható volt Isten szeretete.

Kovács Bertalan
Pilisszentiván

A LEGAPRÓBB RÉSZLETEKIG

Fantasztikus volt látni, ahogy a fiatalok – köztük sok olyan, aki most volt először segíteni – kézbe vették receptációs feladatukat. Minden jegyre úgy tekintettek, mint valami „szent” dologra és figyeltek, hogy minden célba érjen, mindenkit a szeretet fogadjon.

A legapróbb részletekre is ügyeltek és nem tévesztettek: például, hogy aki nem kért ebédet, annak piros pötty legyen a jegyén. Elmentek megnézni, hogy a füzetben írt pénzváltók működnek-e, mert mindenki azt kereste. Mivel nem működtek, ezért plakátot készítettek, hogy ez az infó is látható legyen.

A reptéri segítők is ezerrel dolgoztak, le a kalappal előttük! Közben egy-egy kérdés: „De hát mi ez a Fokoláre Mozgalom?” És a kialakuló néhány perces holt időben mesélték egymásnak, hogy amikor Chiara Lubich a második világháború alatt látta, hogy minden összeomlik, csak egy Valaki nem szűnik meg...

A munkahelyemről az igazgatóhelyettes ment ebédet keresni a GenRosso együttes által szervezett workshopban résztvevő fiataloknak a szomszéd étteremben és lealkudta a menüt, majd felhívott, hogy jó lesz-e?

E. Emese
Budapest

Nézőpont

5 Kapcsolati biztonság Hol vetted a szemüveged?

Egyház

6 JELEN ÉS JÖVŐKÉP Hit éve - vagy új evangelizáció?

Az egység lelkiisége

8 AZ ÉLET IGÉJE - OKTÓBER Keresztény küldetésünk 9 AZ IGE ÉLETE Őrültség lenne? Iskolai dolgozat 10 AZ ELNÖK SZAVAI Tekintsetek a magasba!

12 GENFEST AZ EGYHÁZBAN Kiengesztelődés a népek között

Aktuális

14 ESEMÉNYEK Püspöki szinódus 72óra újratöltve

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN) Amerikai Egyesült Államok: Living City, Argentína: Ciudad nueva, Belgium: Nieuwe Stad, Brazília: Cidade Nova, Bulgária: Nov Sviyat, Cseh Köztársaság: Nove mesto, Dánia: Ny Stad, Franciaország: Nouvelle Cité, Fülöp-szigetek: New City, Hollandia: Nieuwe Stad, Horvátország: Novi Sviyet, India: Living city, Japán: Uno, Kanada: Nouvelle Cité, Katalónia: Ciutat nova, Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité, Kína: San Sing, Kolumbia: Ciudad Nueva, Korea: Kumul, Lengyelország: Nowe miasto, Libanon: Al-madina al-dzsadida, Litvánia: Naujasis Miestas, Mexikó: Ciudad Nueva, Nagy-Britannia: New City, Németország: Neue Stadt, Pakisztán: Hayat, Portugália: Cidade Nova, Románia: Oraş Nou, Spanyolország: Ciudad Nueva, Svédország: Enad Värld, Szerbia: Novi Svet, Szlovákia: Nové Mesto, Szlovénia: Novi svet, Uruguay: Ciudad Nueva, Venezuela: Ciudad nueva

- 15 Hídépítés magyar módra
16 AZ ESEMÉNYEK TÜKRÉBEN
Felejthetetlen napok

Társadalom - kultúra

- 18 A SZERVEZŐK SZEMÉVEL
Genfest a háttérből
20 NYÁRI TÁBOR
Értékek és érdekek

- 22 NAGYÍTÓ ALATT
A kritika kultúrája

Életmód

- 24 CSALÁDI MŰHELY
Házaspári kapcsolat
– belülről

- 26 MEGKÉRDEZTÜK
Már gyermekkorban

Kreatív oldalak

- 28 ALKOTÓ
Álmodj csak!
30 MÉDIAVILÁG
31 OKOS KAVICS

BENYOMÁSOK

A Genfest után „Budapest már nem az lesz, mint ami eddig volt” – nyilatkozta az egyik lapnak Maria Voce, a Fokoláre mozgalom elnöke. Bátor profécia! A felületes szemlélő azt látja ugyanis, hogy a főváros visszazökkent a régi kerékvágásba, és egyre halványuló emlék lesz azoknak a szimpatikus fiataloknak a felvonulása, akik azt skandálták, hogy „Let's Bridge Budapest” és akik nem hagytak szemetet maguk után. Talán mélyebb nyomot hagy a rendezvény annak a rendőrtiszt asszonynak a lelkében, aki fáradságot nem ismervé, lehetetlennek látszó engedélyeket intézett el számunkra, és aki civilben együtt akart a Lánchídra vonulni a fiatalokkal. Vagy az a politikus, aki meglepetten mondta: „Nem is tudtam, hogy a vallásosság ilyen modern formában is meg tud nyilatkozni.”

A változás ígérete azonban bennünk van elrejtve, és természeténél fogva most még olyan, mint a mustármag, amely alig látható, de ha fejlődésnek indul, akkor kiterjedéssé válik.

Már az előkészületek során láttuk, hogy a Genfest megszervezése mindannyiunktól valami újat kér. Napról napra biztosítanunk kellett magunk között azt a kohéziós erőt, amely képes különböző kontinenseket, központi és helyi szervező bizottságot, fiatalokat és idősebbeket, amatőr lelkesedést és szakértői tudást összekapcsolni egymással, és közös erőfeszítéssel megoldani számos szervezési és finanszírozási problémát. Minden nehézség ellenére megőriztük kapcsolatainkban azt a családi szellemet, amelyet Chiara Lubich hagyott ránk örökségül: odafigyelni egymásra, közösen alkotni, bocsánatot kérni és újrakezdeni, ha hibáztunk. Ez a munkastílus sokakat vonzott, és a végén már nem lehetett tudni, hogy honnan is érkeztek az önkéntes segítők.

A világsajtót pedig bejárta az a kép, ahol a Sportarénából a Lánchídra vonuló fiatalok megállnak a Hősök terén a Milleniumi emlékmű előtt. Talán kevesen tudják közülük, hogy mit jelent nekünk, magyaroknak ez a hely: nemzetünk nagyjai, és mindaz, amit a tér szimbolikusan megtestesít a honfoglalástól kezdve Nagy Imre újratemetésén át II. János Pál látogatásáig, mindez átöleli a világ fiataljait, befogadja a nemzetek lobogóit. A Genfest annak a megtapasztalása is volt, hogy a „népek hazájában”, a „nagyvilágban” találunk számos olyan embert, a jövő ígérőjét hordozó fiatal, aki nem haszonleső módon akar viszonyulni hozzánk, hanem a testvériség hídjait akarja építeni velünk. Az általuk meghirdetett Egyesült Világ Projekt ezt az egyben régi és vadonatúj gondolkodásmódot hivatott megvalósítani. Rajtunk áll, hogy mustármagból fává cseperedjen!

Tóth Pál

GENFEST OTTHON

Egy kicsit másképp éltem meg a Genfestet, mint mások. Ugyanis azt ígértem segítségképpen, hogy elvállalom erre az időszakra az unokáimat – akárhányszor –, hogy a szüleik nyugodtan dolgozhassanak a rendezvényért. Általában három gyerek volt velem, néha hat. Igyekeztem úgy lenni velük, mint ahogy a résztvevők lehettek jelen, bárhol. Sokat játszottunk, kirándultunk, főztünk együtt, palacsintát sütöttünk, fagyiztunk, stb. Aztán elérkezett a nagy nap, bekapcsoltuk a tévét, és a gyerekeket is lenyűgözte a látvány, a sok ember, színes tarkaság, a zene...

Gondoltam egyet, és javasoltam, hogy játsszunk genfesztet. Azt hogy kell? – Hát, ahogy kitaláljuk! – Nagyon tetszett nekik a sok színes zászló. Mondtam, hogy válasszunk zászlókat, és mindenki rajzolja le egy országnak a zászlaját, persze, nagy egyetértésben, szeretetben, mert ez a lényeg. Elővettük az atlaszt, és bizony nem volt könnyű kiválasztani a kínálatból a lerajzolható és szépet – például ne legyen benne címer. Aztán csak sikerült, de az egyik gyerek olyat választott, amiben egy sárga ötágú csillag van. Persze, nem tudta lerajzolni – én se. Már körzöt, vonalzózt is előszedtem, végül találtam egy csillagformát, azt rajzoltuk körül. A másik gyereknek Kanada zászlaja tetszett, annak a „gyenge pontja” a juhar levél. Ezt viszonylag könnyen megoldottuk: kiszaladtam a szomszédos parkba, szedtem a juharfáról levelet. A japán felkelő Nappal nem volt problémánk. Aztán úgy belejöttek, hogy 2-3 zászlót is rajzoltak. Felváltva vonultunk a zászlóinkkal, s akkor volt nagy öröm, amikor valaki meglátta a „saját” zászlaját a képernyőn. „Ott az enyém! Ott meg az enyém!” Ezt játszottuk, de majd folytatjuk. Mert ugye, nincs vége?

Barlay Ágnes – Budapest

NEM TÉPTEM A HAJAMAT

A zenekarok próbáján szembesültünk bizonyos dolgokkal, amik nagyon, de nagyon megnehezítették azt, hogy méltóan tudjuk képviselni a magyarokat. Később rájöttünk arra, hogy talán a mi szerepünk az, hogy apró dolgokkal tudjuk segíteni a hasonló cipőben járó, más országokból jött zenészeket. És az, hogy játszunk, az már egy tizedrangú dolog.

Személyes történetemről ebben a nagy forgatagban csak annyit, hogy dobos vagyok és balkezes. Úgy egy hónapja az az infó jutott el hozzám, hogy ez nem probléma, mert lesz balkezes dob. Amikor először próbáltunk, akkor szembesültem, hogy ilyenről szó sincs, és a dobót átszerelni sem lehet. Sok-sok küszködés után sikerült elérni, hogy a pergő dobot kb. három centivel megemeljem, hogy a kezem ne akadjon bele folyton a térdembe. Aki zenél, az tudja, hogy a zenésznek elengedhetetlen az, hogy a minimális feltételek meglegyenek ahhoz, hogy elő tudjon adni valamit. A jelenlegi helyzetben ez nulla szinten volt! Közben kiderült, nem vagyok egyedül, mert egy argentin dobos szintén balkezes. Odavittem neki egy duplázót, ami némiképp javít ilyenkor a helyzeten. Amikor meglátta, majdnem sírva fakadt örömeiben. Aztán ismét következett egy kis macera, mire elértük azt, hogy kicseréljük az ottani lábdob pedált a duplázóra. Hogy pontosítsak, ez a kis macera azt jelenti, hogy az ember ilyenkor már a haját tépi... A duplázót én már nem próbálhattam ki, mert nem kerültünk sorra és mikor a próba végén gyorsan odaszaladtam, hogy legalább hadd lépjek rá, egyáltalán működik-e, már leszedték. Es telis-tele voltak ezek a napok ilyen meglepetésekkel. De azt hiszem, nem vagyunk egyedül. Szóval nem maradt más, mint építeni a hidakat és nem fennakadni semmin. Maga az előadás csodával határos módon jól sikerült annak ellenére, hogy úgy mentünk fel a színpadra, nem tudtuk, meg fogunk-e szólalni, mert a helyszínen már nem volt lehetőségünk beállni. Felcsendült az első akkord és tudtuk, hogy innentől kezdve már nem a mi kezünkben van a dal. Ez már valami sokkal több...

F. L. – Budapest

VALÓDI ÖRÖM

Ha létezne egy olyan műszer, amivel ki lehetne mutatni az emberek hangulatváltozását, akkor az elmúlt napokban a város különböző pontjain bekapcsolva jelentősen kilendült volna a mutatója. Különösen az Erzsébet tér, a Papp László Sportaréna, a Hősök tere és a Lánchíd között. De nem menekültek a távolabbi kerületek sem, ahol szállást kapott az a kb. tizenkétezer fiatal, aki a Genfestre érkezett.

Én magam az utóbbi nyolc évetem nappal a belvárosban éltem, ezért állíthatom biztosan, hogy illet még nem látott Budapest népe. A depressziós, rosszkedvű, ideges embereket felváltotta egy vidám, sok nyelven beszélő, színes sereg. A legnormálisabb fiatalok, akiket csak el lehet képzelni. Ragályos volt ez a furcsa hangulat, csodálkozva, örömmel fogadták a helybeliek. Talán egyikünknek sem esne nehezére, hogy mindig ilyennek képzeljük el a fővárosunkat: a "hidak városának". Igazi, valódi öröm ugyanis a kapcsolatból születik kizárólag. Let's bridge!

- sdm -

EGYSZERŰEN KÖSZÖNJÜK

Szeretném magam és a kollégáim nevében hatalmas hálámat kifejezni azért, hogy közreműködhattunk a Genfest lebonyolításában! Az összes munkatársam – kivétel nélkül nagyon fel volt dobva azért, hogy dolgozhatott ebben a produkcióban. Látták a sok tiszta és elszánt fiatal, ami sok erőt adott nekik! Nem szeretném tovább ragozni, egyszerűen csak köszönöm, köszönjük!

Erhardt Ágoston
főszerkesztő-producer
Duna TV

Fotó: Sós Benedek

KAPCSOLATI BIZTONSÁG

Már huszonnyolc éve, hogy Budapestről Szegedre költöztünk. Az évek során több olyan családdal ismerkedtünk meg, akik földműveléssel foglalkoznak. Ma is elcsodálkozom bölcsességükön, a természetről, a földről, a növényekről, az időjárásról szerzett és alkalmazott tudásukon, a gazdálkodás sokszor viszonylagos körülményei közötti helytállásukon.

Aztán meg eltűnődöm azon, hogy vajon a mi családjunk polgári gondolkodása ennyi év után gazdagodott-e az itt élő emberek világlátásával? Megértjük-e egymást igazán? Tiszteljük-e egymást? Látjuk-e, hogy a földet művelő tapasztalata milyen sokat ér, mennyi mindent kapunk a munkájuk által? Megbecsüljük-e ezt a munkát?

Itt élve egyre jobban megtapasztalom, hogy mennyire egymásra vagyunk utalva, mennyire fontos, hogy kölcsönösen értékeljük, segítsük egymást.

Látván barátainkat, akik megrakott ládákkal, a napi munkától megizzadva jönnek hozzánk, mindig felébred bennem a vágy, hogy valamilyen módon segítsek nekik. Sokszor nem tudják eladni az árut. Az az ötletem támadt, hogy az internetet ki lehetne használni arra, hogy meghirdetjük a megmaradt zöldséget, gyümölcsöt a környéken élő családoknak... és beindult ez a kis piac. És megtörtént az is, hogy

a családok elkezdték a közös levelező listára feltenni a fölöslegüket. Egyre több dolog cserél gazdát a környékünkön: zongora, biciklik, építkezésből visszamaradt anyagok, stb.

A legszebb az egészben az, hogy az adok-veszek kapcsán jobban megismerjük egymást. Többen, eladók és vevők, megosztottuk családi gondjainkat, így mindjárt másképp nézünk arra, aki bajban van, vagy éppen öröm tölti el. Imádkozni is jobban tudunk egymásért. Vagy éppen receptet cserélünk, nevetünk és együtt sírunk. A „vegye fel keresztjét” mondat másképp néz ki, a kereszt hordozása jobban közösen történik.

A körülöttünk lévő világ kezd megváltozni, biztonságosabb lesz. Kicsi mag csírája ez, de hiszem, hogy mindnyájunk közös élete csakis az összefogásból változik meg. Fel kell állnunk és elindulni ott, ahol tudunk, nem várhatunk arra, hogy majd az állam megoldja. Mi vagyunk az állam, rajtunk is nagyon sok múlik. Egyre jobban érzem, hogy semmi értelme panaszkodni, a gondok azért is vannak, hogy közösen vegyük kézbe és Isten segítségével bízva, az Ő országáért megtéve mindent, tegyünk lépéseket egymás felé.

*Erhardt Krisztina
az Új Család Mozgalom társ-felelőse*

HOL VETTED A SZEMÜVEGED?

Már óvodás korom óta szemüveges vagyok, de igazán jó szemüveget – amolyan „látót” – csak később kezdtem el viselni.

Sokszor úgy érzem, hogy kevesen vannak olyanok, akik tiszta szemüvegen keresztül látják a világot. Divat lett a zsörtölődés és minden, ami miatt „zsörtölödni illik”, megnehezíti az életünket. Pedig másként is lehet szemlélni a világot.

A hivatali ügyintézés például úgy él bennünk, mint-ha végtelenített időscsapdába esnénk. Pedig miközben várakozunk, van egy kis idő az imára, új emberekkel ismerkedhetünk meg, vagy éppen egy ismerőssel találkozhatunk.

Van, amikor futni kell, hogy elérjem a vonatot, mert pár perc múlva indul és könnyen lekéshetem. Táská a nyakamban, a pólóm kényelmetlenül felgyűrődik, két kézzel törölöm magamról az izzadságot és persze lekésem. Mivel meg kell várnom a következő vonatot, ezért biztos, hogy jön egy ismerős, akivel beszélgethetek. Ha mégse, akkor megint van idő egy rövid imára, vagy olvasásra.

Másik példa lehetne az eső. Természetes, hogy az ember vizes lesz és nem jó, ha elázik, de az eső illata... egészen páratlan! És ahogy az esőcseppek hullanak...

Vagy amikor sokat kell tanulni, ráadásul éjszakába nyúlóan. Szörnyű dolog! Viszont így már kétszer is megtörtént velem, hogy én láttam meg a városban elsőnek a hulló hópelyheket. A csillagok szépségéről, már nem is beszélek. Egyszer, amint nem zsörtölődésem tárgyára figyelek, máris új lehetőségek, csodás dolgok tárulnak elélem. Persze az embernek vannak korlátai és a tűrőképessége is véges, de ugyanúgy, mint az olimpián, mindig újabb és újabb rekordokat állítunk fel – észrevétlenül is.

Szóval, ne hagyjuk magunkat, hogy a zsörtölődés elhomályosítsa az érem szebbik oldalát. A szemüveghordás egy igen különleges dolog, hiszen mindenki saját szemüvegén keresztül látja a világot. Az viszont nagyon nem mindegy, hogy az ember melyik optikából vásárol.

*Dékány Bulcsú
biológia szakos hallgató*

HIT ÉVE – VAGY ÚJ EVANGELIZÁCIÓ?

Chiara Lubich közösségi lelkisége az egyházi program szolgálatában.

Öszre püspöki szinódust hívott össze XVI. Benedek pápa az „új evangelizációról”. Ugyancsak ősszel hirdeti meg az egyház számára a hit évét! Vajon a katolikus egyház következő évének központi témáját a „hit éve” adja vagy az „új evangelizáció”? – kérdezik többen.

A pápa egy rövid, de mindnyájunkat megszólító apostoli levelet írt a hit évének megnyitására *Porta fidei*, magyarul *Hit kapuja* címmel.¹ A levél a fenti kérdésre is

azt – s így váljunk alkalmassá az „új evangelizációra”, amely meg tudja szólítani a mai világot.

A pápai levél röviden összefoglalja hitünk alapvető igazságait, titkait, s arra hív, hogy éljük át új odaadással sorra mindegyiket. Arra is hív, hogy úgy mélyítsük el magunkban és közösségeinkben ezeket az igazságokat, hogy képesek legyünk azokról *értelmesen* beszélni a keresőknek. Egyesüljön bennünk a hit tapasztalata és elmélete. Így tudunk tanúságot tenni arról a személyes és *értelmes* tapasztalatunkról, hogy Jézus Krisztusban „beteljesedést talál az emberi szív minden vágyakozása, szorongása”. (13.)

Az utóbbi évtizedek pápái – XXIII. János pápától XVI. Benedek papáig – többször megfogalmazták, hogy korunk megújulási, *lelkiségi mozgalmi* azért születtek, hogy az „új evangelizáció” hordozói legyenek. E mozgalmak számos új evangelizációs utat nyitottak meg, amelyek irányt mutatnak az egész egyház számára. A *Porta fidei*-hez kapcsolt lelkipásztori útmutatás is meghívja a mozgalmakat, hogy „legyenek mozgatói olyan kezdeményezéseknek, amelyek saját karizmájuk értékeivel, és együttműködve a helyi lelkipásztorokkal, beilleszkednek a hit évének nagy eseményébe... Találják meg a módot arra, hogy hívó tanúságtételüket felajánlják az Egyház szolgálatára.” (Lelkipásztori útmutatás 9.)

A Fokoláre Mozgalomhoz közel állók számára kegyelmi élmény átgondolni, hogy Chiara Lubich lelkisége és az ebből fakadó élet milyen nagy mértékben megfelel a pápai meghívásnak: hiszen ez a közösségi lelkiség mindenekelőtt a hitben való megtérésre, majd ebből fakadóan a tanúságtételre hívja tagjait – azaz a koronként és kultúránként változó tanúságtételre: „új evangelizációra”.

Az Új Város olvasói, illetve a Fokoláre lelkiséggel kapcsolatban állók örömmel és meglepetten olvashatják a Szentatya levelét: hogy szempontjai milyen mély rokonságban állnak azokkal a meghívásokkal, amelyekkel a mozgalom – akárcsak a legutóbbi évben – tagjai felé fordult.

¹ Az alább, zárójelben megadott számok a pápai levél fejezeteire utalnak.

választ ad. Lényegi mondanivalója, hogy minden kereszteni küldetést kapott arra, hogy az evangélium tanúja legyen, azaz hogy *evangelizáljon*; de evangelizálni csak akkor tudunk, ha a folyamatos megtérés útját járjuk, ha az evangélium öröme, maga Jézus izzik a lelkünkben. Vagyis a Szentatya azért hirdeti meg az egyháznak a hit évét, hogy ez évben vizsgáljuk meg hitünket, izsítsuk fel

Fotó: CN

A hit évére, valamint az új evangelizáció küldetésére készülve a Fokoláre Mozgalom most lezáruló évének a témája az *Ige odaadóbb megélése, és az Ige megélésével szerzett lelki tapasztalatok megosztása, továbbadása* volt.

Benedek pápa így kezdi levelét: „A hit kapujának... küszöbét akkor tudjuk átlépni, amikor Isten Igéje elhangzik, a szív enged a kegyelem formáló erejének.” (1.) „Újra föl kell fedoznunk, mit jelent táplálkozni Isten Igéjével és az Élet Kenyerével.” (3.)

Chiara sokszor hívta a lelkiség követőit: először éld az Igét, először sugározd Jézus szeretetét, s csak ezután szólalj meg.

Ezt mondja a Szentatya is: Ha táplálkozunk az Igével, ha a megtérés útjára lépünk, akkor tudjuk másoknak „egyre jobban megmutatni a Krisztussal való találkozás örömet és mindig megújuló életerejét”. (2.) Ezért is előzi meg a hit éve a meghívást az új evangelizációra.

Chiara kezdettől arra tanította karizmájának követőit, hogy az Ige, illetve a szeretet élése által Isten kegyelemmel, örömmel tölti el lelkünket. De a kegyelmeket nem azért kapjuk, hogy megtartsuk magunknak, hanem hogy erősítsünk azzal másokat. Sőt, a megtapasztalt kegyelem akkor válik igazán élővé bennünk, ha továbbadjuk azt, egyébként elhal.

Ugyanezt fogalmazza meg a pápa is: „A hit akkor növekszik, ha a szeretet tapasztalataként éljük meg, amelyet ajándékba kaptunk; és (akkor növekszik tovább) ha továbbadjuk azt, mint a kegyelemnek és az örömmel tapasztalatát. Ez tesz termékennyé (bennünket), mert kitágítja a szívet a reményre, és megengedi (megadja a kegyelmet), hogy úgy tegyünk tanúságot, hogy az életet szüljön.” (7.) Így vezet a megélt hit az evangelizáció felé.

E sorok, amelyek a Hit évének célját, illetve az ezt megfogalmazó pápai levelet mutatták be, meghívhatnak arra is, hogy olvassuk el a *Porta fidei* c. apostoli levelet, amely megjelent a Szent István Társulatnál. Akik a fenti gondolatokban a Chiarától már sokszor hallott meghívásokra ismerünk rá, azokat még inkább meghívja e levél, hogy új odaadással éljük az Igét, hogy minden nap lángra gyújtson bennünket a Jézussal való találkozás az Ige által. És a láng akkor fog élni igazán, ha továbbadjuk. Elsősorban adjuk tovább a Fényt azoknak, akikkel együtt éljük az Igét. De álljunk készen, hogy továbbadjuk azt minden ismerősünknek – hogy vigyük az evangéliumot a mai világba.

Tomka Ferenc

KERESZTÉNY KÜLDETÉSÜNK

**„A te szavadra
kivetem a
hálót.” (Lk 5,5)**

Amikor Jézus befejezte tanítását Simon bárkájában ülve, azt mondta neki és társainak, hogy vessék ki hálójukat a tengerbe. Simon, bár megjegyezte, hogy egész éjjel hiába fáradoztak, mégis így szólt: „a te

szavadra kivetem a hálót.” Az pedig annyira megtelt halakkal, hogy szakadozni kezdett. Erre társai odasiet-

tek, hogy segítsenek, és úgy megtöltötték mindkét bárkát, hogy csaknem elsüllyedtek. Ennek látára Simon társaival, Jakabbal és Jánossal együtt annyira megdöbent, hogy Jézus lábaihoz vetette magát kérve, hogy távozzon tőle, bűnös embertől. Jézus viszont azt felelte, hogy ne féljen: ezentúl az emberek halásza lesz. Attól a pillanattól fogva Simon, Jakab és János Jézus tanítványai lettek.

Ez a csodálatos halfogás története, az apostolok küldetésének jelképe. Péter magatartása viszont példa nemcsak a többi apostol és utódai, hanem minden keresztény számára.

„A te szavadra kivetem a hálót.”

Péter, aki értett a halászathoz, egy eredménytelen éjszaka után mosolyoghatott volna Jézuson, visszautasíthatta volna a felszólí-

tást, hogy nappal, vagyis kevésbé alkalmas időszakban vesse ki a hálót. De túllépett saját gondolkodásmódján, és bízott Jézusban.

Olyan helyzet ez, amelyet minden hívőnek át kell élnie – éppen azért, mert hívő. Hitünknek ugyanis százféle próbatételen kell átmennie.

Jézus követése határozottságot, eltökéltséget és kitartást kíván, míg a világban, ahol élünk, minden a lazaságról, a középszerűségről szól, az „ugyan, hagyd már” szemléletről. Ezért tűnik óriásinak, szinte elérhetetlennek, és mintha eleve kudarcra lenne ítélve.

Erő kell ahhoz, hogy előre menjünk, hogy ellenálljunk a környezetünknek, a társadalmi körülményeknek, a barátoknak, a tömegtájékoztatói eszközöknek. Kemény próbatétel ez, amellyel napról napra, sőt, óráról órára meg kell harcolnunk.

Ha viszont szembenézünk vele és elfogadjuk, akkor arra fog szolgálni, hogy kereszténységünkben megérleljünk, hogy megtapasztaljuk Jézus rendkívüli szavainak igazságát, azt, hogy ígéretei valóra válnak; hogy életünk isteni kalanddá lehet, ami ezerszer vonzóbb, mint amit csak el tudunk képzelni.

Tanúságot tehetünk például arról, hogy míg a világban az élet sokszor nehézkes, lapos és terméketlen, addig Isten minden jóval elárasztja azokat, akik követik Őt: megadja a százszor annyit már ebben az életben, és ráadásul az örök életet. A csodálatos halfogás ismétlődik így meg újra és újra.

„A te szavadra kivetem a hálót.”

Hogyan váltsuk tehát életre ezt az igét?

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

ÖRÜLTSÉG LENNE?

Úgy, hogy mi is csatlakozunk Péter választásához: „A te szavadra...”. Bízunk Jézus szavaiban, ne kételkedjünk abban, amit kér! Sőt, viselkedésünket, tevékenységünket, egész életünket alapozzuk az ígére!

Így a legszilárdabb, legbiztosabb alapra építjük létünket, és csodálkozva fogjuk látni, hogy pontosan ott, ahol minden emberi erőforrás csődöt mond, Jézus közbelép, és ahol emberileg lehetetlennek tűnik, ott élet születik.

Chiara Lubich

Illusztráció: CN

Fiatal vagyok, huszonkét éves és nemrég vettem át tanári diplomámat. Franciaország a hazám, ahol a hit, a vallás a privát szférába szorult, publikus helyen, az iskolákban, a munkahelyen meg sem lehet említeni. Számomra viszont életem alapdöntése, hogy hiszek.

Nemrégem beiratkoztam egy olyan iskolába, ahol kifejezetten hátrányos helyzetűekkel való foglalkozásra készítenek fel. Őrtük akartam valamit tenni. Három évig éltem a diákok életét, részt vettem az előadásokon, a szemináriumokon, a csoportmunkában, este meg elmentünk szórakozni és rengeteget beszélgettünk.

Évfolyamtársaim közül már elég sokan együtt éltek, közülük az egyik elkezdett gúnyolódni velem, mert nem értette, hogy miért tulajdonítok jelentőséget és értéket a tisztaságnak. Szerinte tiszta örülség, ha valaki a házasságig nem létesít szexuális kapcsolatot. Már majdnem engedtem annak, hogy szó nélkül hagyjam megjegyzéseit. Felmerült bennem, hogy mi értelme van annak, ha kifejtem nézeteim egy olyan környezetben, ahol mindenki másképpen gondolkodik.

Aztán mégis úgy döntöttem, elmondom azt, amit gondolok, de vidáman és ajándékként. Számomra az evangéliumot élni nem örülség, hanem egyszerűen öröm és boldogság. Csoporttársam reakciója meglepő volt, és ami még érdekesebbnek tűnt, hogy a többiek is elkezd-

tek érdeklődni életstílusom iránt. Igazából attól féltem, hogy elszigetelődök, de ehelyett az elkövetkező napokban beszélgetéseinket nem a felületesség járta át, hanem nagyobb érzékenység a körülöttünk levő világra és mélység. És ez segített mindenkinek abban, hogy jobban tiszteljük egymás nézeteit, befogadjuk azokat és kölcsönösen elfogadjuk egymást.

Anne, Franciaország

ISKOLAI DOLGOZAT

Legtöbb osztálytársam ateista vagy aggályos a hittel, vallással szemben. Dolgozatot írtunk és az volt a feladat, hogy írjuk le, mi az, ami a társadalomban a legfőbb értéket jelenti számunkra. Megragadom az alkalmat, beszélek az egyetemes testvériségről és arról, hogy barátaimmal konkrétan mit teszünk azért, hogy megvalósuljon. Számítottam arra, hogy tesznek majd egy pár epés megjegyzést... Ezzel szemben dolgozatomra a legjobb osztályzatot kaptam, amit valaha is tanár adott nekem eddigi iskolai pályafutásom alatt. Sőt arra is megkért, hogy olvassam fel az egész osztálynak. Társaim rengeteg kérdést tettek fel. A nem hívők érdeklődtek leginkább. Megragadta őket, hogy a vallást így is meg lehet közelíteni. Az egyikük, aki folyton piszkált azért, mert misére járok, most odajött hozzám és kérte hogy hadd ismerhesse meg jobban az életemet.

Diego, Olaszország

TEKINTSETEK A MAGASBA!

A Fokoláre Mozgalom elnöke Maria Voce második magyarországi látogatása nagy ajándékot jelentett a közösség tagjainak, a Genfest résztvevőinek, és a média is figyelemmel kísérte.

APapp László Budapest Sportarénában a résztvevő fiataloknak többek között ezt mondta Maria Voce:

Kedves fiatalok!

„ (...) Ki vagyok én, hogy mondjak nektek valamit? Nem is lenne bátorságom megszólalni, ha nem érezném úgy, hogy az egyetemes testvériség nagy ideálja nevében beszélhetek nektek. Olyan fiatal koromtól élek ezért, mint amilyenek ti vagytok, és most – ősz hajjal – még előbbnek, még erősebbnek és ösztönzőbbnek tartom, mint valaha. (...)

Sok olyan fiatallal is találkoztam, akik tudják, hogy az egységesebb világ építéséhez először személyes változásokra, aztán pedig radikális döntésekre van szükség. És ők megtették. Ezek a fiatalok már felfedezték, hogy testvérei egymásnak, közel állnak egymáshoz, és közösséget vállálnak egymással. Igazi baráti kapcsolatokat szőnek különbözőségük, másságuk ellenére – sőt, talán éppen annak köszönhetően. Mindennapi gesztusaikkal átalakítják maguk körül a légkört. Megoldást találnak a nehéz helyzetekre ott, ahol élnek. Felelősségteljesek, érlelődnek és növekednek azáltal is, hogy nap mint nap vállalják kimondott „nem” és „igen” válaszait.

Ma ez a nemzedék ragadja el a szívemet, és szeretném neki a kezem nyújtani; segíteni, hogy a magasba emelje a tekintetét.

Igen, mindnyájatoknak azt mondom: tekintetek a magasba! A távolba tekintetek, és ott megtaláljátok a biztos kapaszkodót. Tekintetek a Szeretet Istenre! Ő az egyedüli, aki nem okoz nektek csalódást. Az örömeikben és a fájdalmakban csak Ő képes szilárdra tenni az életeteket. Jöhetnek viszontagságok, de egyetlen karcot sem okoznak azoknak, akik Istent választották, Vele akarnak lenni, az Ő oldalán állni. Álljatok az Ő oldalára, próbáljátok az Ő szemével látni a dolgokat és a világot, és új hidak szilárd tartóoszlopai lesztek, melyeken biztosan, boldogan járhattok és sokan fognak követni benneteket!

Aztán azt is mondom: ne féljete! Legyetek önmagatok, és köteleződjete el a társadalomban, ahol a nagyoknak és kicsiknek rendelkezésére bocsájtjátok magatokat, a szakértelmeteket, az adottságaitokat. A ti hozzájárulásotok egyedülálló, megismételhetetlen, és más, mint a felnőtteké.

Én, mi, az előttek járó nemzedék, bizalommal tekintünk rátok amiatt, amik vagytok és amiatt, amit tesztek. Ugyanez a bizalom legyen meg bennetek is irántunk. (...)

Most arra vagytok meghívva, hogy valami határtalan dologra tegyétek fel az életeteket, és így valami örök érvényűt hagyjatok magatok után.

Ezért azonnal a tettek mezejére kell lépni, neki kell lendülni, várakozás és megállás nélkül. (...)

Az első lépés nem a nagy tettek, hanem a kis szeretet cselekedetké, melyek naggyá teszik az életet, van erejük, hogy hatással legyenek a társadalomra és így megváltoztassák a világot. Nem kell attól félnünk, hogy ki tudja, mit kell tennünk, egyszerűen legyünk közel azokhoz, akik körülöttünk élnek. Ez azt jelenti, hogy szeretjük a boltban a pénztárost, odafigyelünk a szegényre, aki kér tőlünk valamit, megtanulunk szeretetből megágyazni a szobatársunknak vagy elmosogatunk azok iránti szeretetből, akik majd utánunk érkeznek.

Ne hagyjátok, hogy a ma felépített hidak leomljanak!

Az első hidat magatok között építettétek. Felléptetek rá, és természetesen nem szeretnétek lelépni róla. Együtt építettétek az egyesült világ egy darabját, és most mindannyian magatokkal vizitek ennek a tapasztalatnak az erejét; azok is, akik már korábban is részt vettek benne és azok is, akik csak ma kerültek kapcsolatba vele.

Fotó: Papp Csaba

Maria Voce
a Genfesten
magyar fiatalokkal

Most valami újról van szó! Így ebből a Sportarénából a szeretet hatalmas áradata indulhat el. (...)

Chiarától pedig ma is hallottuk, hogy „a világnak lelki többletre van szüksége, több szeretetre van szüksége. Ezt kell vinnünk a világba.”

A sajtóvisszhangokból a Fokoláre Mozgalom elnökének három kérdésre adott válaszát idézzük fel. Az egyiket a Magyar Kurír munkatársa tette fel.

A szerkesztő az után érdeklődött, hogyan vonná meg Maria Voce a most véget ért Genfest mérlegét és hogy a rendezvény milyen újdonságot hoz ma a mozgalomnak.

„Még túl korai lenne mérleget készíteni. (...) Úgy vélem, hogy ennek a Genfestnek az egyik jellemzője éppen az volt, hogy segítette a nemzedékek közötti kölcsönös bizalom kialakulását, azt a felismerést, hogy a generációk kiegészítik egymást, amiből sokat tanulhatunk. Valódi, konkrét eredményt azonban a bemutatott

projektek megvalósulásakor láthatunk majd.

Most, közvetlenül a Genfest után azt mondhatom, hogy nagy öröm és remény tölt el, mert látam ezeknek a fiataloknak az odaadó elkötelezettségét. (...) Amikor átvonultak a városon, az örömteli és ragyogó menet a mosoly városává változtatta Budapestet. Sokan felfigyeltek rá, nagyra értékelték, megköszönték nekik és csatlakoztak hozzájuk, büszkén arra, hogy ők látták vendégül és támogatták ezeket a fiatalokat. Amikor majd hazatérnek saját országukba szeretet és öröm árad majd szét az egész világon.”

A másik két kérdést a Magyar Nemzet Online újságírója tette fel.

Magát a fesztivált korábban csak Nyugat-Európában szervezték meg. Miért hozták most Budapestre?

Az elnök alábbi meggyőződésének adott hangot: „A szervezők szerettek volna kilépni egy kicsit Rómából, a „biztos katolikus” vi-

lágból, ahol eddig ilyet rendeztek. El akarták vinni a Genfestet olyan helyre, ahol mások a problémák, mások a kulturális tapasztalatok. Ez szükséges a megnyíláshoz.”

Kezdeményezték, hogy a mozgalom egy megfigyelő hálózat létrehozásával segítse az ENSZ munkáját abban, hogy szerte a világból induló törekvések mennyire szolgálják a testvériséget. Hogyan kell ezt elképzelni?

„Ezt a fiatalok kezdeményezték, de mi is minden erőnkkel támogatjuk. Először is egy aláírásgyűjtés indul, aminek a célját bemutatjuk, nyilvánosságra hozzuk. Hogy miért az ENSZ? Ma ez az egyik legmagasabb szintű szerveződés, amely az egyesült világot szolgálja. Sokszor a nehézségek látszanak inkább. Lenne egy olyan megfigyelő szervezet, amely ennek az egységnek a törekény pontjaira világítana rá, és tapasztalatokkal segítene. Biztos, hogy hosszú lesz ez az út, de nem szabad megállni.”

Tóth Judit

Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek, a CCEE elnöke a Genfest alkalmából interjút adott a Città Nuova folyóiratnak, olasz testvérlapunknak.

KIENGESZTELŐDÉS A NÉPEK KÖZÖTT

Erdő Péter bíboros kijelentette: a keresztények nemese feladata, hogy munkálkodjanak az emberiségért. A Genfest mottója – Építsünk hidakat! – mindenekelőtt azt jelenti, hogy meg kell ismernünk egymást, tudnunk kell, honnan indul a híd és hová vezet. Az emberiségért való hiteles munkálkodás nem az, ha az egyik kultúra elnyomja a másikat. Igazi egység akkor épül fel, ha erőfeszítéseket teszünk a szeretet valódi kultúrája érdekében. A globalizáció nélkülünk is halad előre – nekünk viszont emberséggé kell tennünk a globalizációt, fel kell fedoznunk Isten akaratát

a történesek közepette. A kérdés tehát az: hogyan építjük ezeket a hidakat, hogyan munkálkodunk az emberiség egységéért.

A szekularizációról szólva a bíboros megállapította, hogy összetett jelenség: a mindennapi életben eltűnőfélben van ugyan a természetfeletti dimenzió, az európai lakosság nagy részében mégis él az Isten iránti vágyakozás. A vallásos valósággal való kapcsolat ugyanakkor babonás elemekkel van átszőve, új hitek terjednek. Hangsúlyozta: Istennek köszönhetően mi megkaptuk Krisztus üzenetét, amely képes minden korban, minden em-

bernek választ adni a kérdéseire, de minden egyes alkalommal rá kell találni az evangelizáció új formáira. Nyugati világunk audiovizuális, digitális kultúrája nem kedvez a hitnek, mert az emberek szét-szórtak, nehézséget okoz számukra az olvasás, az elmélyülés. El kell terjesztenünk azokat a kulturális értékeket, amelyek lehetővé teszik hitünk befogadását. A szavakban kifejezett igazságokat ismerni kell, a Biblia egy írás, tehát olvasni kell, elmélkedni kell rajta – hívta fel a figyelmet. Hozzátette, hogy ugyanakkor élnünk kell a technológia nyújtotta lehetőségekkel, minden eszközzel, hogy a fiatalokat közel

hozzuk az örömhírhoz. Fontos, hogy soha ne feledkezzünk meg arról, hogy az evangelizáció lényege a konkrét, valóságos tanúságtétel, például a szegények szolgálata.

A bíboros hangsúlyozta, hogy az utóbbi évszázadban egyre szaporodó mozgalmak nagyon fontos jelek az Egyházban. Oly módon egészítik ki egymást, ahogyan az egész Egyháznak is feladata, hogy tagjai – papok, szerzetesek, laikusok, hitüket kereső emberek – kiegészítsék egymást. „Mindenkinek együtt kellene tevékenykednie a közzé és az evangelizáció érdekében.”

A riporter kérdésére arról, mit jelent Európa számára, hogy az egyre növekvő bevándorlással új vallások és hívő közösségek is érkeznek, Erdő Péter elmondta: „igaz, hogy van egyfajta vallási sokszínűség, ugyanakkor nagyon sok ember mentalitása szerint a vallás olyan, mint egy nagy piac: az ember elvesz néhány dolgot egy vallásból és beleteszi a kosarába.” Figyelmeztetett azonban arra, hogy ezek az emberek a társadalmi kapcsolatok terén statisztikailag kimutathatóan sokkal bizonytalanabbak, hiszen az egyházhoz tartozás a társadalmi beilleszkedés miatt is fontos. Az ember akkor to-

leráns más hitek, más felekezetek irányában, ha tisztában van saját identitásával.

Erdő Péter bíboros végül elmondta: a Genfest jelenléte Budapest nyilvános színterein felhívta az emberek figyelmét a világ felé nyitott vallásosságra. Ezzel kapcsolatban kijelentette: „a vallás nem szabad, hogy a nemzeti önzés kifejeződése legyen, hanem utat kell nyitnia a népek közötti kiengesztelődésre. Ez a Genfest egyik tanítása Budapest városa számára.”

Forrás: Magyar Kurír

Püspöki szinódus – új evangelizáció

XVI. Benedek pápa már nem egyszer fogalmazott úgy, hogy ha az egyház arra törekszik, hogy vonzó arcát mutassa a világ felé, akkor rossz úton jár. Az egyház ugyanis nem azért létezik, hogy létszámát növelje, hanem a szolgálatért. Nem magának akar jót tenni, hanem azért tevékenykedik, hogy mindenki számára elérhetővé tegye Jézus tanítását, szeretetét. Az evangelizáció gyökere ilyen módon a kereszténység megélésében, létünkben rejlik, nem pedig az igehirdetés módszereiben.

Amikor új evangelizációról beszélünk, megújult keresztény létünkről gondolkodunk, olyan egyházzal, amely képes tanúságot tenni az élhető kereszténység szépségéről. Éppen ezért „Az új evangelizáció a keresztény hit átadására” mottóval hívott össze püspöki szinódust október 7. és 28. közötti időpont-ra XVI. Benedek pápa Rómába.

Stanislaw Rylko bíboros a témával kapcsolatban kiemelte, hogy a közösségek és a lelkeségi mozgalmak újból felfedezhetik karizmájuk szépségét, emlékezve arra, hogy ez az egyházzal kölcsönösségben bontakozik ki. Az új evangelizációra való felhívás tehát arra szólít, hogy új módon legyünk keresztények és újítsuk meg az egyházat is.

Három nap a tettek mezején 72óra újrátöltve

A 72 óra kompromisszum nélkül (október 11-14.) egy nagy sikerű szociális önkéntes akció, amely Magyarország fiatalságát hívja összefogásra, hogy együtt tegyenek másokért, környezetükért.

Fiatалok kisebb-nagyobb csoportjai országsszerte három napon keresztül teljesítenek közhasznú feladatokat: erdőtakarítás, szemétszedés, játszóterek rendbetétele, szociális segítségnyújtás, kulturális műsorok szervezése különböző közösségeknek.

A program a három nagy történelmi egyház összefogásával és az Ökumenikus Ifjúsági Alapítvány koordinációjával valósul meg. Az Ausztriából kiinduló kezdeményezéshez Magyarország ötödik alkalommal csatlakozik. A 72óra ez évi fővédnöke a londoni olimpián a könnyűsúlyú kétpárevezősök között (Varga Tamással párban) induló Hirling Zsolt. Azon túl, hogy sportpályafutása során remek eredményeket ért el, az önkéntességhez is szorosan kötődik: tavaly fél évig egy kenyai árvaházban segédkezett.

A háromnapos rendezvény elsődleges célja, hogy a fiatalok közhasznú tevékenységének széleskörű nyilvánosságot biztosítson, láthatóvá tegye az ifjúsági közösségekben folyó önkéntes munkát, növelje annak elismertségét és népszerűségét, valamint rámutasson, mire képesek a fiatalok, ha együtt lépnek fel egy ügyért.

www.72ora.hu

A TESTVÉRISÉG HÍDJAI

„Váljon ez a gyönyörű város a reménység jelévé, és bátorítsa a jelen lévő fiatalokat arra, hogy baráti kéznyújtással forduljanak azok felé, akik más kultúrával és háttérrel rendelkeznek, »hogy ezzel az egységet és a békét, mint formát adja az ember városának, és valamilyen mértékben Isten határok nélküli városának előképévé tegye azt» (Caritas in Veritate, 7).

XVI. Benedek pápa üzenete

Fotó: Papp Csaba

FELEJTHETETLEN NAPOK

Fotó: Kovács Gábor

A Genfestek történetében először adott otthont egy Olaszországon kívüli város a közel 12000 fős nemzetközi találkónak, hogy a résztvevő fiatalok különböző módokon tanúságot tegyenek a testvériségről, amit aztán tovább adnak mindenkinek, aki nyitott rá.

„**M**egcsináltuk!” – mondták többen a szervezők közül és fellelegeztek, de nem azzal, hogy akkor most vége. Persze a szállításoknak, az étkeztetésnek, az engedélyek megszerzésének és sok mindennek vége, de a Genfest nem fejeződhet be, hiszen a résztvevők nagy többsége azzal az elhatározással ment haza, hogy folytatja, folytatni akarja. De mit? Honnan kell elkezdni? Ha végigpörgetjük a fontos állomásokat, akkor jobban érthetjük.

Augusztus 30-án

Az Erzsébet téren áll az ETAP (Egyetemes Testvériség és Arany-szabály Place) elnevezésű találkozóhely. Az öt kópad, az öt kontinenst szimbolizálva arra emlékeztet, hogy „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük.” Ezt a minden nagy vallásban megtalálható arany-szabályt vették a padokra különböző nyelveken. Elegendő lenne ez a mondat sok helyzet megoldására és az egymás közti hidak építésére. Rogán Antal az V. kerület polgármestere és Szabó József a Fő-kert vezérigazgatója adta át a helyet.

Este zsúfolásig megtelt a Petőfi Csarnok, ahol a Gen Rosso együttes a *Streetlight* című musicalt adta elő 120 fiatal közreműködésével. A *Streetlight* (Utcafény) valós esetet dolgoz fel, a chicagói Charles Moats történetét, aki a hatvanas években a város nyomornegyedében a szeretetért és a testvériségért adta az életét. Olyan útmutatás lehet ez, ami segít a Genfesten résztvevő fiataloknak a hétköznapi sűrűjében, hogy lássák, merre kell lépniük.

Augusztus 31-én

A Parlament Vadásztermében a nemzetközi szervezőbizottság ötven tagja tiszteletére fogadásra került sor. A megjelenteket Dr. Lukács Tamás, az emberi jogi, kisebbségi, civil- és vallásügyi bizottság elnöke köszöntötte és egy személyes történetben kiemelte értékeink és hitünk megvallásának fontosságát. Martonyi János külügyminiszter beszédében aláhúzta, az uralkodó válságra az egyetemes testvériség adhat választ.

Este tetőfokára hágott a várakozás a Papp László Sportarénában. A „Genfest függőnye” a magyar fiatalok nyitótáncával gördült fel, majd Tarlós István Budapest főpolgármestere és Bogay Katalin az UNESCO Közgyűlés elnöke köszöntötte a résztvevő fiatalokat. A globalizáció korszakában az egyetemes testvériség az az üzenet, amelyről a találkozó résztvevői tanúságot tesznek a világ felé, képviselve azokat a százazreket, akik interneten követték az este programját.

Szeptember 1-jén

A Sportarénában a hídépítés különböző szakaszai kerültek bemutatásra, az alapozástól egészen a hídon való átkelésig. Ebben helyet kapott sok-sok tánc, zene és személyes tanúságtétel. A tapasztalatok megosztásában előtérbe került például a szolidaritás és az empátia. Egy brazil fiú arról mesélt, hogyan segített az utcán egy epilepsziás rohamban szenvedő betegen, akinek aznap a negyedik rohama volt és orvosságot sem tudott venni magának. Egy chilei fiatal pedig azt mondta el, hogyan határozta el barátaival, hogy odaköltöznek a hajléktalanokhoz, annak minden következményével együtt. A program bezárása előtt került sor az Egyetemes Testvériség Projekt indítására és *Maria Voce* beszédére. Ezt követően a fiatalok a Sportarénától indultak el a Hősök terén és a Lánchídon át a Clark Ádám térig, békés felvonulásukkal bemutatták, hogy létezik közöttük a kölcsönösség, a szeretet egy új dimenziója.

Szeptember 2-án

A megélt kölcsönösség többlete jelent meg a Szent István téren a Bazilika előtt megtartott bíborosi és nunciusi szentmisén, ahol a felajánlásakor kinyílt a résztvevők előtt az egyház egyetemes arcúlat: fiatalok egy népes csoportja népviseletbe öltözve ment fel az oltárhoz, hogy szimbolikusan oda helyezze az öt kontinenst, végül pedig egy virágokból készült hidat. Erdő Péter bíboros úr beszédében többek között hangsúlyozta a hídépítés kapcsán, hogy „tudnunk kell, mielőtt az építkezéshez hozzáfogunk, hogy mit akarunk összekötni és mivel. (...) Így van ez az emberek világában is. (...) Fontos lenne, hogy Európa és a világ népei, mint népek is, történetükkel, kultúrájukkal együtt egyre jobban megismerjék egymást. (...) A hídépítés tehát bizalmat kíván tőlünk. Hinnünk kell Isten hatalmában és szeretetében.”

A szentmise végén a Genfest műsorvezetői köszöntötték a színpadon megjelent katolikus és nem katolikus keresztényeket, japán és thaiföldi buddhista, zsidó és nem hívő képviselőket, akik az egyház egyetemes párbeszédét jelenítették meg.

A „Let's bridge” aktualitásához nem fér kétség, segítenünk kell egymást, hogy ne tévesszük szem elől és egyre érettebb hídépítők legyünk.

Gőbel Ágoston

GENFEST A HÁTTÉRBŐL

Tekintsük át röviden mindazt, ami a Genfest háttérében zajlott!

Pontosan senki sem tudja megmondani, de közel 650 segítő tevékenykedett a különböző frontokon. Néhanan már megfogalmazták, mi is volt számukra az előkészület.

Lépésről-lépésre haladtunk, ami mindig a másik emberrel való kapcsolatépítésben bontakozott ki. A híd első téglái épültek.

A nehézségem az volt, hogy kevesen voltak olyanok, akik profik és sokan azok, akik hozám hasonlóan magukra vették a

ket, de ezeken előbb-utóbb túllépünk.

Éreztem a megkönnyebbülést, hogy eljutottunk a végére, de azt is, hogy valami növekedett közöttünk és minden amatőrségünk ellenére Isten velünk volt gondviselésével, nélküle nem sikerülhetett volna.

Volt feszültség az olasz szervezőkkel is, de a személyes találkozás mindent megoldott.

Egy albán lánnyal beszélgettem, aki kifejtette, hogy jogásznak készül, de látva, hogy a szakmát

mat, de eljött és maximálisan adta a részét. Amikor láttam a hiányosságokat, sokat segített egy társamnak a mondata, hogy ne arra figyeljek, ami tökéletlen, hanem arra, ami már működik, és ezt fogják a résztvevők is magukkal vinni.

Egy külföldi fiatal a fülembé súgta, hogy ennyi segítő az ő házában nem lehetett volna találni, aki idejét, szabadságát, bármit adott volna. Ezt Magyarországon meg lehetett csinálni, de egyébként nagyon kevés helyen.

Fotó: Tajti Krisztina

Genfestet, de igazából nem hoztunk létre egy olyan struktúrát, melyben biztonsággal tudtuk volna fogadni a vendégeket. De végül mindenki megérkezett és elfoglalta szállását...

Az információs pontnál dolgoztam és megtapasztaltam a kölcsönös bizalmat, azt, hogy egy testként működtünk. Munkánk során okoztunk egymásnak sebe-

mennyire csúrik-csavarják, ezért köszöni szépen, de neki ez nem pálya. Ekkor mondtam neki, ha te nem mész oda, akkor ki fog ott dolgozni és hogyan fogja azt alkalmazni, amit itt a Genfesten tanult. A reakciója meglepett, mert azt válaszolta, hogy én vagyok az első, akitől bátorítást és biztatást kapott.

Rengeteg olyan segítő volt, aki alig ismerte a Fokoláre Mozgal-

A kapcsolat az Arénával azt jelentette, hogy kapcsolat kötöttünk, egymással. Megtapasztaltam, hogy az újabb és újabb feladatokra mindig találtunk valakit, aki önállóan tette a dolgát. Amikor azt hittem, hogy valami már sínen van, de mégsem működött, akkor mégis pottyant valaki, aki bejelentkezett rádión, hogy itt van és mondjam, mit csináljon.

voltam kitéve, de a fiatalok öröme mindent felülmúlt. A fuvarozásban volt, aki hajnali ötkor befejezte szolgáltatását, akkor átült a saját kocsijába, lement Szegedre,

vagy vallási média területén. Sokat jelentett a fiatalokkal való közös munka, számíthattunk egymásra, tanultunk egymástól, képességein és energiáin túl teljesített mindenkik. A médián túl előrelépés volt a társadalmi, politikai és egyházi kapcsolataink területén is.

A produkciós csapat ellátása nagyon sok munkát adott, talán többet, mint a 12000 fiatal négy alkalommal történő étkeztetése. Mindent szerettem volna ezért előre pontosan megtervezni, ami nem sikerült, és ez kiült az arcomra is. Sok helyzetet nem tudtam elfogadni. Idővel rájöttem, hogy Isten szemével kell a helyzetekre tekintennem, könnyedséggel hozzáállnom a problémákhoz, nem észérvekkel.

Az ökumenikus csapat is eléggé zöldfülű volt, de ha hallgattunk a belső hangra és építettük a kapcsolatokat egymás között, akkor láttuk, hogy a félelmen túl össze tudtuk kapcsolni a nagy vallások képviselőit a nem katolikus keresztények képviselőivel.

Én valóban a háttér háttere voltam, mert a három unokámra vigyáztam és ezzel járultam hozzá a rendezvényhez.

A magyarok nyitótáncában vettem részt és a próbák alatt dolgoznom kellett, de igyekeztem megoldani, hogy ezt a kettőt össze lehessen egyeztetni. Harmincan voltunk lányok, akik együtt táncoltunk. Tudtam, hogy úgy kell jelen lennem, hogy az életemet adom a társaimért. Mégis azt éreztem, hogy fiatal vagyok ehhez, nekem túl radikális ez a kihívás. A próbák alatt viszont meg kellett tartanom a másikat például egy mozdulattal, és így rám volt bízva, akiért az életemet adhattam. Nem feltétlen a fizikai halállal.

Másfél hónapja vagyok kórházban és rengeteg alkalmam volt megtapasztalni, hol tart a Genfest szervezése, amit igazából szemléltem és életet adott. Fájdalmaimat, műtétemet ezért ajánlottam fel, a következő napok kemoterápiás kezeléseit pedig azért, hogy Mária szépsége felragyogjon a világnak, a fiataloknak, az egyháznak.

A logisztikának voltam az egyik főszervezője, és sok próbatételnek

hogy részt vegyen egy tanári értekezleten, majd annak befejeztével visszajött Budapestre és folytatta az érkezők szállítását. De mindegyik fiatal maximálisan túllépte a saját teljesítőképességét és közben boldogok voltak. A parkolások sehogyan sem működtek és nem minden csoport érkezett meg a jelzett időpontban. Például az amerikaiak, akiknek a gépe Frankfurtban ragadt a sztrájk miatt. Már majdnem elindultam, hogy nem jöttek meg az utolsó lehetséges géppel sem. Aztán mégis vártam még. Landolt a gépük, de akkor derült ki, hogy az összes csomagjuk elveszett. Mosolyogva jöttek ki a tranzitból és csak egy kérdésük volt. „Akkor megyünk az Arénába, ugye?” És a program kezdetére éppen odaértek.

Az első alkalom volt, hogy a Genfest híre és maga a rendezvény hihetetlen módon terjedt: a közösségi hálón, facebookon, twitteren keresztül. Ezen a területen különösen is fontos a szakemberek munkája, a jövőben is, mert nélkülük semmi nem valósult volna meg. A kereskedelmi médiához is fordultunk és sikerült a világi, közéleti és ifjúsági műsorokban megjelenni, nem maradtunk meg csak az egyházi

Fotó: Sás Benedek (2)

Minden szépség ellenére rengeteg nehézség volt, de az állami rendezvényeken, melyeken korábban szervezőként részt vettem, nem ment ilyen flottul, akkor is, ha profik csinálták. Itt mindenki önmagát tette oda, önzetlenül és ingyen dolgozott. Igazából öröm volt számomra ez a munka.

Tóth Judit

ÉRTÉKEK ÉS ÉRDEKEK

A Genfest előkészületei közepette sem maradt el a Gyerekek az Egységért (Teens4unity) mozgalom nyári tábora. Az egész ország területéről érkeztek résztvevők Parádfüldre – sokan életükben először vettek részt ilyen programon.

Böjthe Máté táborlakó állt rendelkezésünkre, hogy beszámoljon erről az ötnapos együttlétről, melyen láthatóan a 13-18 éves korosztály képviseltette magát nagy számban. Családok, fiatalok és felnőttek segítettek az étkeztetést, a logisztikát, a tábori életet, de érezhetően a tizenévesekkel együtt tették ezt, nem felettük eldöntve a dolgokat. Ilyen módon együtt alakították a tábor hangulatát, légkörét.

A mottó: *Értékek és érdekek* – Máté beavatott egy ezzel kapcsolatos érdekes játékba, melyet az ötnapos program alatt játszottak a részt-

vevők: „Egy mérleg volt az egyik ajtó mellett. Egyik serpenyőjében egy nagy kő: „érdekek” felirattal, a másik oldalon az „értékek” serpenyőben viszont folyamatosan gyűltek a kövek. Aki ugyanis felfedezte, hogy valaki egy kedves gesztust tett feléje, az „értékek” serpenyőbe egy kis követ dobhatott. Ha valakiben felfedeztünk egy értéket, akkor is bedobhattunk egy követ.” Amikor a tábor programjáról érdeklődtem, így kezdett bele: „Több programrészt dallal kezdtünk. Második nap „Közösségi értékek” címmel hallgattunk meg egy interaktív előadást, sok lényeges dolgot tudhat-

tunk meg arról, hogyan hat ránk a csoport és hogyan tudja megváltoztatni az ember életét (alkohol, drog, divat, stb.). A téma sokat adott nekem is meg a többieknek is legfőképp abban, hogyan tudunk jobban figyelni egymásra. Másnap a környezetvédelemről volt szó. Nagyon sok figyelemreméltó információ hangzott el azzal kapcsolatban, miként élhetünk úgy, hogy a környezetünk ne sérüljön.” Ezt a „környezeti napot” a természetben folytatta a társaság kirándulással a Kékestető felé, majd táncház zárta rengeteg zenével és különféle táncleépések elsajátításával.

Ha a tizenéves korosztályról halunk, akkor talán joggal vetődhet fel a kérdés, az értékek-érdekek témakörben miként viszonyulnak az őket körülvevő elektronikus médiákhoz és a számítógépes világhoz. Mint megtudtam, nem maradt feldolgozás nélkül ez a téma sem. Máté rögtön információval szolgált: „Szerdai nap volt. A számítógépes világról, a médiákról és a Facebook-ról volt szó. Problémás helyzetekről és pozitívumokról. Sikerült olyan témát találni, ami mindenkit érdekelt, szuper kérdések hangzottak el.

A fiatalok érezhetően árgus szemekkel figyeltek az előadásra.” – Ahogy pár órával később azt is szívükön viselték, hogy az őket vendégül látó településért dolgozzanak, mintegy viszonzva a szeretetet. Az egyik csoport a plébánia kertjében fűvet vágott. Egy másik a sportpálya kerítését festette le. A harmadik pedig a tábor területén maradt, ahol különböző feladatokat kapott, mint például tereprendezés.

„Este tábortűz égett, ami nélkül nem tábor a tábor. Nagyon jó hangulat alakult ki. Énekelünk

és dúdolgattunk a csillagfényes júliusi ég alatt. Tudtuk, hogy a szeretet legyőzhetetlen kötelék közöttünk. Másnap volt még szó az asszertivitásról és az önkifejezésről is. Kérdéseket kaptunk az előadáshoz és csoportokban megbeszéltük a válaszokat” – mesélte Máté, majd ezzel folytatta: „...a tábor során voltak különböző műhelymunkák is. Böven akadt választék, a táborlakók alig tudtak dönteni, hogy melyikre menjenek, mert mindegyik jónak ígérkezett (színjátszás, kommunikációs gyakorlatok, fotózás, kézművesség, éneklés...)”.

A műhelyek után jött a várva várt parádfürdői olimpia! A megnyitó lánggyújtással kezdődött, aztán különböző sportfeladatokkal folytatódott, nagyon élveztük!” – Színes kép rajzolódott ki előttem a táborról. A jobbnál-jobb programok alapján ez az egész úgy képzelhető el, mint egy életstílus. Helye van benne a szórakozásnak, a táncnak, a természettel való foglalkozásnak, a közös munkának, a sportnak, és persze az elmélyült pillanatoknak is. Érdekes témák, érdekes beszélgetések, előadások, csoportmunkák. Mindez a tizenéves fiatalok végtelen energiájával és lendületével megspékelve, akik így látták a 2012-es táborukat:

Fantasztikus volt! Nekem az első táborom volt, de nagyon sajnálom így utólag, hogy az előzőket kihagytam. Sok új emberrel ismerkedtem meg és sokakkal jóban lettem. A délelőtti témák mind nagyon tanulságosak voltak, és igaz, hogy már valamennyiről hallottam akár előadást is, mindben volt valami új, amiről eddig egyáltalán nem hallottam. Nagyon jó volt a változatos sportfoglalkozás, legjobban a túrát élveztem. Sokat tanultam a többiekől és jó volt a sok fiatal segítő... (Fábián Regina)

A programok nagyon jók és hasznosak voltak, köztük a beszélgetés a környezetről, a médiáról, és egymás értékeiről. Nekem személy szerint az asszertivitással kapcsolatos téma tetszett a legjobban. Sokszor kerülünk olyan helyzetbe, hogy nem tudjuk, hogyan nyilvánítsuk ki a véleményünket, vagy éppen kinyilvánítsuk-e. Sok segítséget adott, hogy beszéljünk erről és megpróbálom a jövőben én is asszertívabb lenni. Ezeken felül nekem a metázások, a munka a városért, a műhelyek és az olimpia tetszett a legjobban. Szerintem ezek nagyon jól összehozták minket, sok embert én is így ismertem meg jobban. (Kiss Viki)

Úgy gondolom, hogy klasszak voltak a programok, a túra, az olimpia, a csoportbeszélgetések és még az is, amikor a kis csoporttal kellett valamilyen munkát elvégezni. Amikor a faluért dolgoztunk, jó volt látni, hogy a táborozók közül mindenki azzal a tudattal dolgozik, hogy ezzel örömet szerzünk. (...) Úgy érzem rengeteg igazi barátot szereztem. Remélem, tartani tudom velük a kapcsolatot ezután is és találkozunk majd az év közben. Jövőre is szeretnék menni a táborba. Addig is azon leszek, hogy amiket itt tanultam, azokat mindenkinek el tudjam vinni és ők is megtapasztalhassák azt az egységet, amit én éltem át. (Farkas Tekla)

Göbel Ágoston
Bővebben: www.teens4unity.hu

A KRITIKA KULTÚRÁJA

A kritika fontos szerepet tölt be kapcsolatainkban és társadalmunk életében. Hogyan válhat még inkább a fejlődés eszközévé?

Tóth Pál

Az ember alapvetően együttműködő természetéhez tartozik, hogy ügyes-bajos dolgainak végzése közepette segítő céllal kiigazítjuk egymást. Életünk elképzelhetetlen lenne a mellettünk élő társunk megerősítő és korrigáló észrevételei nélkül. Az esetek többségében ezt természetesnek tartjuk és jóindulatú megnyilvánulásnak könyveljük el. „Ne menj arra, mert ott süppedős a talaj!”, „Ez nem biztos, hogy ehető, meg kéne vizsgáltatni”. Másképpen reagálunk, amikor a kiigazítás az énünket vagy a viselkedésünket érinti: „Miért nem adod át a helyedet?”, „Nem kellett volna mindjárt a legdrágábbat megvenni!”. Ilyenkor előbújik mimóza természetünk, és picit vagy nagyon megsértődünk. Így aztán az egyes kultúrák az áttételes beszéd módok egész arzenálját dolgozták ki arra, hogy miként lehet valakinek tudtára adni, hogy nem helyesen cselekszik.

Pedig nagy szükségünk lenne arra, hogy a felebaráti korrekció jól működő mechanizmus legyen életünkben. Az elmúlt évtizedek antropológiai és pszichológiai kutatásai egyértelműen igazolnak egy drámaian szép ténnyt: a valósághoz, a világhoz nem közvetlenül viszonyulunk, hanem a mellettünk élőkön keresztül. Honnan tudom, hogy helyesen

cselekszem-e? A többiek reakcióiból! Itt első sorban a velünk fizikailag is egy légtérben élőkre gondolunk, de aztán azokra is, akik a kultúra áttételes hatása in keresztül elérnek bennünket. Vannak az emberi életnek olyan területi, ahol a sikeres cselekvés egyetlen mértéke a többiek értéktétele. Gondoljunk a művészetekre! Itt a kritika valóságos intézménnyé vált, a „kritikus” személyével, a kritikának szánt rovatokkal, szaklapokkal.

Kultúra kérdése

Az emberi csoportok ilyen együttműködésének biológiai alapjai vannak, de a korrekcióval kapcsolatos kulturális normáknak is óriási szerepe van. A legtöbb társadalomban tisztelet övezi az időseket és a fiatalok nem illethetik őket kritikai szóval. A hagyományos kultúrákban az előjárókat, a hatalom képviselőit, a tanítókat „csak hódolat illette, és nem bírálat”. A demokratikus viszonyok azonban alapjában rengetik meg a hagyományos értékrendet, és a hatalom bírálatát helyezik előtérbe.

Érdekes tehát megfigyelni, hogy az egyes kultúrák nem egyformán, és – különböző okokból – nem mindig megfelelően segítik az emberi társadalom működésé-

hez elengedhetetlen jóindulatú és együttműködő korrekció érvényesülését. Pál apostol nagyon is tudatában volt annak, hogy a Krisztus új parancsolatára épülő keresztény kultúrában is fontos szerepe van a korrekciónak. A Római levél 15. fejezetében, az előzékeny szeretetről szólva írja, hogy a közösség tagjai „egymás javára és épülésére” figyelmeztessék egymást (15,15). A Kolosszeiekhez írt levélben pedig ezt olvashatjuk: „Krisztus tanítása éljen bennetek elevenen, s teljes bölcsességgel tanítsátok és intsetek egymást” (3,16).

Buzdítás és megerősítés

Emberi fajunk a másikat segítő, jóindulatú alapbeállítódása azonban nem csak a helyreigazításban, a bírálatban és a kritikában nyilvánul meg, hanem a másik helyes magatartásának a megerősítésében is! A sikeres cselekvés megerősítésének fontossága egyre jobban tudatosult a pszichológiában és a pedagógiában, és ma már nem csupán a felvilágosult nevelői gyakorlat, hanem a cégek humán erőforrás menedzsmentjének is szerves részét képezi. A Zsidókhoz írt levél pedig így fogalmaz: „Legyen gondunk rá, hogy szeretetre és jótettekre buzdítsuk egymást” (10,24).

A buzdítás és figyelmeztetés, a megerősítés és kritika az újszövetség szellemiségében a szeretetben találja meg a helyes mértékét, összhangját és megfelelő kifejezési módját, és a keresztények életében jóindulatú, egymást segítő, kölcsönös magatartásban nyilvánul meg. Ha megfigyeljük e két dinamikus pólus alakulását a nyugati kultúrában, akkor az lehet a benyomásunk, hogy ez az egymást kiegészítő összhang csak igen csökevényesen jut érvényre.

A kritika és dicséret önállósodása

A második világháború után a nyugati értelmiség rádöbbsent felelősségére, és fő feladatát abban jelölte meg, hogy megakadályozza a náciizmus bármiféle újjáéledését. A hatalom kíméletlen bírálata nem csupán a politikai ellenzéknek, hanem az értelmiségnek is elsőrendű feladatává lett. A kritikai attitűd korábban is jellemző volt a modernsége, napjainkban azonban a tömegmédia hatására a negatív beszédmód mindannyiunk gondolkodásmódját hétköznapi szinten befolyásoló tényezővé vált. A végletekig fokozott ellenzéki kommunikációból szinte teljesen hiányoznak a megerősítő üzenetek, függetlenül attól, hogy melyik fél van hatalmon. Hiányzik a valóság-közelű beszédmód, amely egyaránt tartalmaz pozitívumokat és negatívumokat, megerősítéseket és kritikákat, és ez kihat az átlag-

ember gondolkodásmódjára és a magánélet kapcsolati viszonyaira is. Lelki egészségünk, társadalmi jól-létünk szempontjából pedig nagy szükségünk lenne a tárgyilagos beszédmódra, hogy azt ne mondjam, megerősítés és kritika szeretetteljes egyensúlyára!

Vegyük elő most a dicséretet. A pozitív megerősítés, a dicséret fontosságának a felismerése nyomán egyes pedagógiai törekvések teljesen kiiktatták szótárukból a helyreigazító és feddő szót, és indirekt, rávezető módszerekkel próbálták elérni a nem megfelelő viselkedés korrigálását. Bizonyos irányzatoknál a felnövekvő nemzedékek bármiféle korlátozását is károsnak tartották a személyiség fejlődése szempontjából. Ennek eredménye nem csak egy torz, gyakran beképzelt énkép, hanem sok esetben a környező valósághoz való zavart viszonyulás lett.

A fejlődés szolgálatában

Megállapíthatjuk tehát, hogy a közéletben a kritikai attitűd túlbuzdítását észlelhetjük, a személyközi kapcsolatokban pedig éppen ennek eltűnését vagy ellehetetlenülését. Ha igaz, hogy a valósághoz fűződő viszonyunkban alapvető szerepet játszik a kettő egészséges egyensúlya, akkor törekednünk kell olyan viszonyok kialakítására, ahol ez a harmónia megfelelően érvényesül a magánéletben és a közéletben egyaránt.

Megítélésem szerint a kereszténységnek olyan erőforrásai vannak ezen a téren, amelyek a fent idézett bibliai látásmódból kiindulva helyes irányba terelhetik a megerősítő és bíráló kommunikációt. Világos, hogy itt nem csupán egy vallási közösség belső életéről van szó, hanem az egész társadalmi működés optimálisabbá tételéről. Az ebbe az irányba mutató konkrét próbálkozásról a következő számunkban olvashatunk. ■

Az ember együttműködő, egymást megerősítő és korrigáló természete már kicsi gyermekkorában megmutatkozik.

Foto: Stock

HÁZASPÁRI KAPCSOLAT - BELÜLRŐL

Kis és nagy stratégiák a boldogsághoz

Egy házaspár életében számos konfliktust meg lehet előzni egy egyszerű kérdéssel: „Mondd, mit szeretnél?” Az ilyen kérdésekre adott válaszok általában pozitív folyamatokat indítanak el. A kapcsolatuk javítására törekvő házaspárokat segítő pszichológusként azt tapasztalom, hogy vannak tipikus, minden pár életében előforduló helyzetek, amelyekre a férfiak és nők eltérően reagálnak.

A leggyakrabban előforduló jellegzetes különbségek férfiak és nők között:

A férfi

- Legsúlyosabb hiba: félbeszakít és megoldásokat javasol.
- Keveset beszél.
- Meg kell értenie, hogy mennyire fontos meghallgatni a másikat.
- Számára a szerelem nagy megnyilvánulásai fontosak.
- Ahhoz, hogy jól érezze magát, vissza kell vonulnia az odújába.
- Azt gondolja, magától értetődik, hogy szereti feleségét, s nem törekszik kifejezésre juttatni azt.
- Azt szereti, ha elfogadják, értékelik és bizalommal vannak iránta.

A nő

- Legsúlyosabb hibája: kéretlen tanácsokat osztogat, korrigál.
- Sokat beszél.
- Fel kell hagynia azzal, hogy meg akarja változtatni férjét.
- Számára a szerelem kis megnyilvánulásai fontosak.
- Akkor érzi jobban magát, ha odafigyelnek rá.
- Nehezebb esik, hogy szeretetet és odafigyelést kérjen férjétől.
- Szereti, ha megértik, respektálják és gyengédek hozzá.

Tudnunk kell, hogy léteznek stressz oldó hormonok, amelyek bizonyos körülmények között aktiválódnak, és agyi felépítésük következtében különbözőek a nőben és a férfiban. A férfinak tesztoszteronra van szüksége, hogy oldódjon benne a feszültség és összeszedje magát. Leül egy kényelmes fotelbe, átlapozza az újságot vagy váltogat a tévécsatornák között, lemegy a haverokkal kikapuzni, adózik hobbijának vagy nekilát barkácsolni a ház körül.

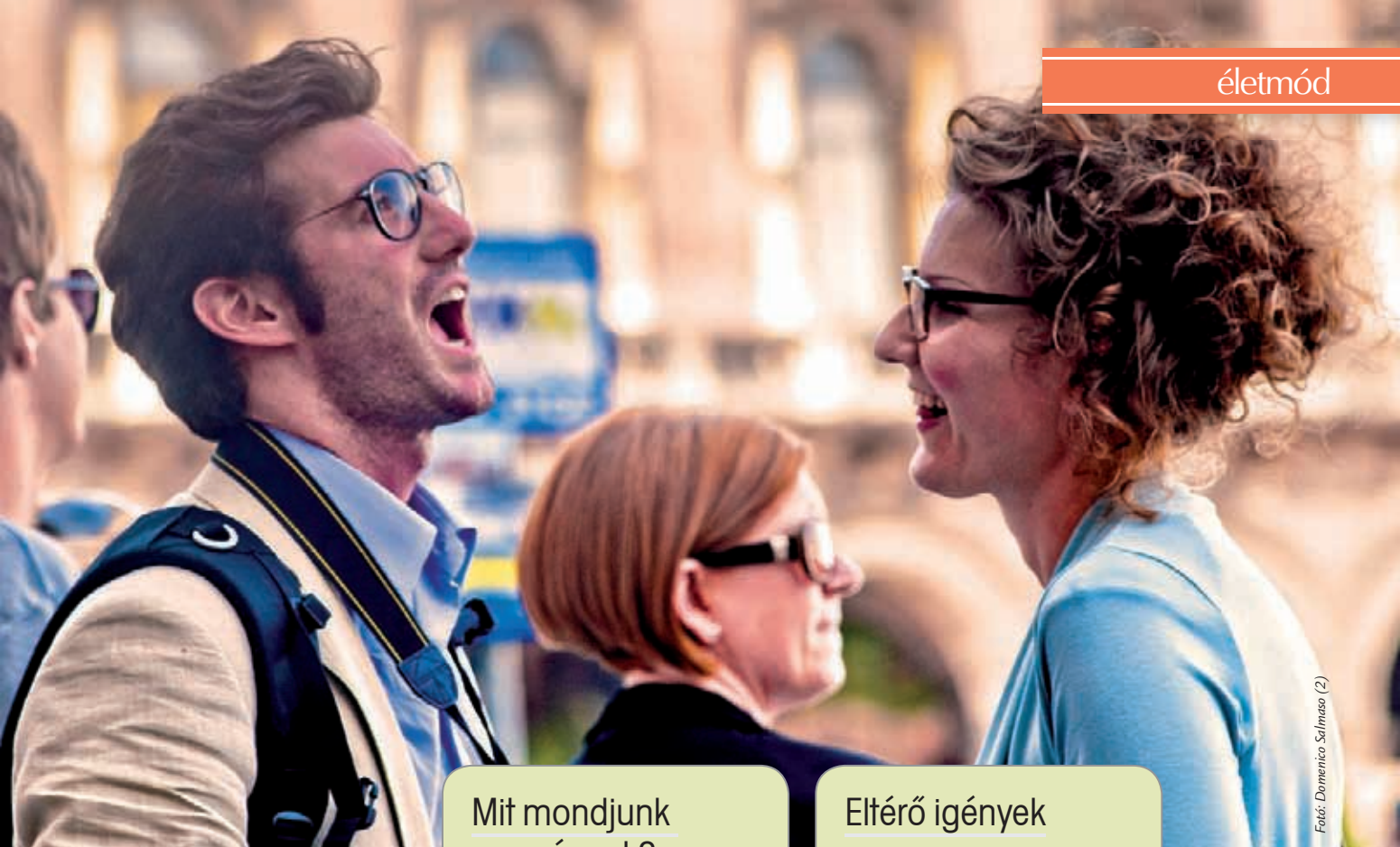
A nőnek oxitocinra van szüksége, hogy relaxáljon, új energiát gyűjtson és azt a gondoskodás által éri el.

Szeret időnként barátnőivel vacsorázni, a fodrásznál vagy a manikűrösnél külső megjelenését ápolni, bevásárolni, gondoskodni a gyerekekről és a családról, rendben tartani a lakást, esetleg konditerembe járni.

A szeretet kifejezésének különböző formái vannak. Nem elég tehát szerelmesnek vagy őszintének lenni, hanem beszélni kell házastársunk érzelmi nyelvét, egyébként nem fogjuk tudni elkerülni a súrlódásokat és nézeteltéréseket. Példák: A férj virágot küld feleségének, ő pedig inkább azt szeretné, hogy szánjon végre egy kis időt a beszélgetésre. Vagy a feleség átöleli és becézi férjét, de ő inkább egy jó, házas ételre vágyik. A probléma gyakran nem a szeretet megléte vagy hiánya, hanem a megfelelő szeretetnyelvek használata: bátorító szavak, bensőséges pillanatok, ajándékok, szolgálat, testi kapcsolat.¹

A boldog párok tehát nem intelligensebbek, gazdagabbak vagy pszichológiailag leleményesebbek a többiekénél. Inkább arról van szó, hogy megtalálták a módját annak, hogy a társukkal kapcsolatban benütnük támadó negatív érzelmek (és

¹ Magyar nyelven ld. erről Gary Chapman: *Egymásra hangozva. Az öt szeretet-nyelv a házasságban.* Harmat Kiadó, Budapest, 2002.

Fotó: Domenico Salmaso (2)

kiben ne lennének ilyenek) ne fojtassák meg a pozitív benyomásokat és gondolatokat. Érzelmileg intelligens kapcsolatban élnek, amely egy mély barátságon, egymás kölcsönös tiszteletén alapul, és azon, hogy szívesen töltenek el időt együtt.

Végül pedig meg kell említenünk, hogy akinek igazi céljai vannak az életben, az nem fél áldozatokat hozni ezekért. Aki nem hoz áldozatot, annak valójában nincsenek is céljai.

Az igazi boldogság ugyanis abban áll, hogy folyamatosan boldoggá tesszük a másikat, ahelyett, hogy kizárólag saját boldogságunkat keresnénk. Javaslok néhány kifejezést (ld. külön keretben), amelyek segíthetnek ennek elérésében. Banális mondatoknak tűnhetnek, mégis nagy hatással lehetnek mentálhigiénés állapotunkra. Használjuk ezeket meggyőződéssel, hogy szinte automatikusan beépüljenek tudatalatti világunkba.

*Pasquale Ionata
Fordította: Tóth Pál*

Mit mondjunk egymásnak?

Szeretlek.
Imádkozz értem!
Nem volt igazam.
Mondok egy fohászt érted.
Szép munka!
Ma is nagyon csinos vagy.
Mire vágysz?
Köszönöm a szeretetedet.
Csodálatos vagy!
Bízom benned.
Mi bánt?
Terád mindig számíthatok.
Fantasztikus volt.
Köszönöm, hogy elfogadsz olyan-
nak, amilyen vagyok.
Mesélj, hallgatlak.
Jól esik, amit mondasz.
Nagyon fontos vagy nekem.
Rám is átad belőled a derű.
Ma nagyon hiányoztál.
Jó veled lenni.
Hogyan segíthetek neked?
Bocsáss meg!
Ma egész nap rád gondoltam.
Szép a szemed, amikor mosolyogsz.
Köszönöm neked, amit értem tettél
ezekben az években

Eltérő igények

A férfi vágyai

Szexuális kielégülés
Pihentető és szórakoztató társ
Vonzó társ
Meleg családi háttér
Elismerés

A nő vágyai

Szeretet
Megértő társalgás
Őszinteség és nyitottság
Anyagi biztonság
Törődés a családdal

A témáról bővebben ír az
Új Város online:

*Melyek a férfi és a nő
legmélyebb szorongásai és
aggódalmai? Hogyan segí-
thetnek ebben egymásnak?
Mit javasol a pároknak
Mahatma Gandhi?
Szólj hozzá fórumunk-
hoz a női és férfi külön-
bözőségről!*

ÚJ VÁROS online

MÁR GYERMEKKORBAN

Tudjuk jól szakemberektől és kisgyermekes szülőktől egyaránt, hogy a nevelés területén sok mindent nem lehet elég korán elkezdni, hiszen akkor vésődik be leginkább a kicsikbe. Így van ez a gyermekek evangelizációjával is? – kérdeztük *Annamaria és Danilo Zanzucchi*, akik évtizedekig voltak az Új Család Mozgalom római nemzetközi titkárságának felelősei.

Jézus szerette a gyermekeket, meghódította a szívüket, és a gyermekek képesek arra, hogy viszonzaseressék Őt. Mi, szülők általában gyermekeinket úgy látjuk, mint akik rosszkodnak, akik nem hallgatnak ránk, akik nem követik azt, amit mondunk nekik; de talán kevésbé vagyunk képesek lelkük mélyét felfedezni, mélységes érzékenységüket Jézus szavai iránt.

Hinnünk kell nevelői képességünkben, amely ajándékként összekapcsol minket Isten tervével. A gyermeket Isten a halhatatlanságra teremtette, így még jobban érthetjük, ki a gyermek, mekkora ajándékot kaptunk és mekkora felelősséget von mindez maga után.

Nevelni – mondja többek között Chiara Lubich egyik beszédében – annyit jelent, hogy segítjük gyermekünket a Jézussal való találkozásra. Két lehetséges jelenlétet mutat be ehhez. Az első: Ha a szülők között élő az az ajándékozó szeretet, melyet az evangélium megkövetel, akkor Jézus jelen van közöttük. Nem elég a természetes szeretet, még ha nagyon értékes is. Ahhoz, hogy Jézus jelen lehessen ott, ahol „ketten vagy hárman az Ő nevében egyek”, olyan szeretetre van szükség, melynek különleges jellemzői vannak:

Gyermekeink világa

Foto: Erhardt Gyula

Foto: Mawcha Kristóf

mindenkit szeret, elsőként szeret, úgy szereti a másikat, mint önmagát, képes eggyé válni. Chiara elidőzik ennél a szeretetnél, művészetnek, a szeretet művészetének nevezi. Mindezzel meg akarja a szülőknek mutatni, hogyan élhetnek azzal a különleges kegyelemmel, hogy Jézus jelen lehet otthonukban, amely a gyermekek számára, még ha kicsik és tudatlanok is, azt jelenti, hogy találkozhatnak vele a nap minden órájában. Jézus jelenléte közöttünk minden nevelésnek a titka.

Valaki azt kérdezhetné: ezt a valóságot mi még csak most ismerjük meg; amikor gyermekeink már nagyok, mit tegyünk? Nem rajtunk múlott, hogy csak most találkoztunk mindezzel. Az viszont már tőlünk függ, most keressük-e, hogy Jézussal közöttünk éljünk. Ő majd megvilágosít, hogyan álljunk hozzá ahhoz a gyermekünkhöz, aki nem ért meg minket, vagy aki nem tér haza, vagy már mással él együtt.

Jézus jelenlétének egy másik módja az Igében való jelenléte. Chiara egy másik alkalommal azt mondta, hogy a kenyeret is kis darabokra tördeljük szét a kisgyermekek számára, ugyanígy az evangéliumot is szét kell tördelni nekik.

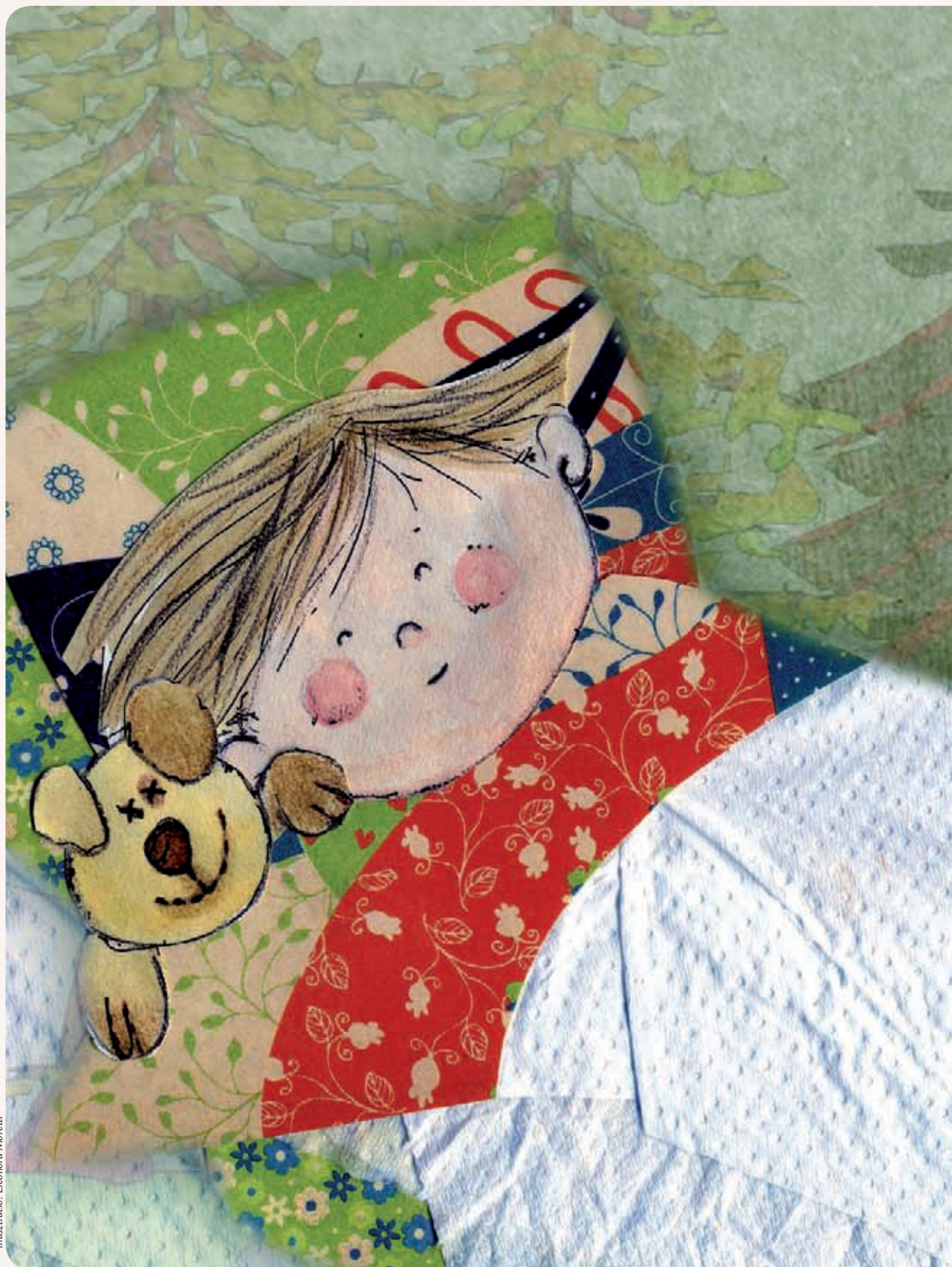
Ez a kép nagyon hasznos nekünk szülőknek. Miután megszülettek gyermekeink, folyamatosan tanuljuk, hogyan tápláljuk őket életkoruknak megfelelő módon. Így kell tennünk az evangéliummal is. Nem csak megmagyarázni kell nekik tanításait, hanem velük együtt létté válva kell tudnunk megfelelő helyet, s időt is találni a nap folyamán, amikor szülők és gyerekek együtt közösen megbeszélhetjük, hogyan sikerült megélnünk az evangéliumnak azt a mondatát,

amelyet arra a napra határoztunk el. Gyakran megtörténik, hogy a gyermek mély intuíciós képességével elmeséli tapasztalatát, és saját szüleit segíti azzal. Természetesen mindezek sokkal könnyebben mennek, amíg a gyermekek még kicsik, s különösen alkalmas erre a beszélgetésre a lefekvés előtti idő. Ezt valamennyire mindnyájan megtapasztaltuk. Azután elérkezik az az időszak is, amikor erre már nincs módunk, mert minden gyerekek átéli azt a kort, amikor megkérdőjelezi a hitet, s úgy tűnik, hogy eltávolodik, amikor kevésbé óhajt szüleivel beszélgetni. A serdülő, miközben keresi saját hitelességét, a kiutat, bezárkózik önmagába, szétszórttá válik, hibákat követ el, eltávolodik tőlünk. De ettől hitünk nem csökkenhet, mert mindaz, amit kisgyermekként magába szívott, előbb vagy utóbb előtérbe kerül. Fontos, hogy a gyermek irányában mi mindig nyitottak maradjunk, várjuk haza, ha éppen elköltözött otthonról és nem akar tudni rólunk, váljunk eggyé vele, éljünk érte továbbra is.

Szívünk mélyén végül is tudjuk, hogy gyermekeinket nem csak egyszer hoztuk világra, hanem minden alkalommal, amikor szeretjük őket, amikor természetfeletti szeretettel szeretjük egymást, amikor túllépünk önmagunk korlátain, saját elképzeléseinken, s mi, szülők kölcsönös szeretetünkkel odavonzzuk Jézust közénk, újra megszüljük őket. Minden alkalommal megszüljük őket, amikor megpróbáljuk életre váltani az Igét, velük együtt kis részekre tördelve. De leginkább akkor szüljük meg őket, amikor bezárkózottságunkkal, tévedéseikkel okozott fájdalmunkban felismerjük Jézus keresztségének árnyékát, és úgy fogadjuk el ezt, ahogy Ő, megőrizve a lelki békénket.

Fordította: Bartus Sándor

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illusztráció: Eleonora Moretti

ÁLMODJ CSAK!

Miki paplanján édesanyja kicserélte a huzatot egy másikra, amelyiken hegyek és erdők zöldelltek. A kisfiú csukott szemmel feküdt, aznap nem érezte jól magát. Egyszerre fenyőillattal telt meg a levegő és messziről nyerítés hallatszott. Miki szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Egy tarka hegyi réten találta magát. A lila színű lóhere közt sárga tárnics és kíváncsi boglárka virult. "Tyűha! Hova kerültem?" – kérdezte elámulva. Felelet helyett egy lovacska súrolta könnyedén orrával a vállát, aztán intett neki a fejével, hogy pattanjon fel. Nem is kérette magát, fenn termett újdonsült cimborája hátán, és szőke sörényébe kapaszkodva, mely megcsiklandozta az orrát, kiadta a vezényszót: "Lépésben előre! De csak szelíden!"

A lovacska egyre lejjebb ereszkedett a völgybe, és éppen a vörös-fenyők közé ért, amikor két őz lépett ki az útra és megállt előttük. Félenknek látszottak, mégsem szaladtak el. Párától csillogó tekintetük beszédes volt, megértették egymást a lovacskával. Miki azonban kíváncsi lett, hova is mennek. "Az őzek azt mondják, hogy van egy kis baj odalent. Egy kutyust elhagyott a gazdája. Kicsi még, és ha senki sem törődik vele, könnyen lehet, hogy elgázolják vagy éhen hal." "Nézzétek, ott van!" – kiáltott fel Miki. Egy fekete orrú, vöröses szőrű kiskutya pislogott feléjük remegve. "Gyere ide hozzám! Én nem hagylak magadra, ha nyaralni megyek, akkor sem!" A kutyus vidám farkcsóválással szaladt oda, mancsával feltámaszkodott és köszönetképpen megnyalta Miki kezét. Már nem remegett.

Ekkor azonban édesanyja lépett be a szobába, Miki pedig kinyitotta a szemét. "Lássuk csak... Forró a homlokod, lázas vagy!

Nocsak, milyen szép az a kiskutya a párnádon! Furcsa, hogy eddig észre sem vettem. Itt a virágok közt meg van egy póni két őzzel. Mintha nem is ugyanaz az ágynemű lenne! Hmm... lehet, hogy én is lázas lettem."

Annamaria Gatti
Fordította: Bartus Sándor

Az olimpia után is

Gyorsabban, magasabbra, erősebben!

Bár a XXX. nyári játékok véget értek Londonban, a modernkori olimpiák hármasszava továbbra is igen aktuális. Ehhez az állandó aktualitáshoz kapcsolódik a Magyar Nemzeti Galéria kiállítása, mely október 21-ig tekinthető meg. A mintegy 300 műtárgyat – festményeket, fotókat, plakátokat, szobrokat, filmeket – felvonultató tárlat az egyes sportágak jellegzetességeit, céljait értelmezi műalkotások és relikviák segítségével. A kiállítás célja, hogy a művészetek segítségével megmutassa azt, hogy a címként választott szlogen szavainak jelentése hogyan fejlődött, változott az idők folyamán. A kiállítás kurátorai megjegyezték, hogy nem ragaszkodtak az olimpiai kategóriákhoz, más sportágaknak is teret engedtek.

Októberben széki táncok

Gyerektáncház

Ki ne hallott volna a négy évtizedes múltra visszatekintő magyar táncmozgalomról? Felső-Tisza-vidéki táncok, széki táncok, somogyi táncok... Akik már megismerték a táncok magával ragadó, semmivel össze nem tévesztendő hangulatú, bensőséges világát, azok most elhozhatják gyermekeiket, tanítványaikat, ismerőseiket. Ezúttal ugyanis az 5 és 14 év közötti gyermekek számára ígérkezik hasznos kikapcsolódás. A Művészetek Palotájában havonta egy alkalommal a vasárnapi Műpa Gyerektáncházban kiváló tanárok segítségével tehetik meg kezdő táncleckeiket a kisebbek, de a műfaj sajátosságaiból adódóan a fiatalok és a felnőttek sem fognak unatkozni. A belépőjegyhez kötött foglalkozások a hónap második vasárnapján

délután 11:00-kor kezdődnek. Októberben széki táncok, novemberben pedig somogyi táncok kerülnek terítékre. Széken a táncokat úgynevezett „táncrendekben” járták, amelyek meghatározták a különböző táncok, a „négyes”, a „lassú”, a csárdás, a „porka” vagy a „hétlépés” sorrendjét. A táncok közönsége valamennyit megismerheti és kipróbálhatja.

Beszélg róla!

Lazhar tanár úr

Sürgősen új tanárra van szüksége egy montreali általános iskolának. A jelentkezők azonban egyáltalán nincsenek sokan, így Bachir Lazhar, az Algériából érkezett, szerény, ám eltökélt tanár mindenféle ajánlólevél nélkül megkapja az állást. A konzervatív elveket valló, ám ezeket a maga visszahúzódnak módján komolyan megélő tanár felvilágosult gyermekekkel találja szembe magát, így eltart egy darabig, mire megtalálja velük a közös hangot. Arra is rá kell döbbsennie, hogy a gyerekek fejlődő világképét egy közösen átélt trauma határozza meg: Lazhar tanár úr elődje ugyanis öngyilkos lett, méghozzá abban a tanteremben, ahol órát tartotta. A mindig mosolygós tanár felveszi a kesztyűt, hogy segítsen diákjainak, közben pedig róla is kiderül, hogy tragédiákkal, nehézségekkel teli múltat igyekszik maga mögött hagyni. Philippe Falardeau rendező szeptember 20-án mozikba került filmje komoly kritikai és fesztiválsikerek után érkezett meg a nézőközönség elé. Gondolatébresztő, komoly kihívásokkal szembesítő alkotás a *Lazhar tanár úr*, melyet már középiskolás kortól bárkinek jó szívvel lehet ajánlani. Az a típusú film, mely megindít, magával ragad és érzelmileg feltölt. Újabb klasszikus tanárfilm született?

Összeállította: Góbel Ágoston

**Mindenik embernek a lelkében
dal van, és saját lelkét hallja
minden dalban, s akinek lelkében
szép az ének, az hallja a mások
énekét is szépnek.**

Babits Mihály

